

El vol dels falciots

Josep Lancho Silva

—I què fèieu, avi?

—Que què fèiem? De tot, fill, de tot. Des d'acabar els llibres a mig llegir que teníem repartits per tots el racons de casa fins a barallar-nos per veure qui anava a llençar la brossa als contenidors d'escombraries que hi havia a la cantonada del costat. Emocionar-nos amb la tornada dels falciots ja ben entrada la primavera, i sortir a saltar descalços sota la pluja al pati interior d'aquella petita casa al barri del Poblenou. Fer plans amb tanta il·lusió com quan ets petit i trobes una moneda de 5 cèntims a terra, i tot, per acabar enganyant-nos a nosaltres mateixos amb el «quan tot això s'acabi...» que no fèiem més que repetir. Esperar l'estiu amb l'esperança de tornar a sentir l'olor del mar i pensar i repensar quina excusa donaríem al policia que amenaçava de multar-nos si ens enxampava pel carrer anant a trobar la xicota que no vèiem des de feia dues setmanes. Intentar entendre com aquella bèstia s'havia endut la nostra àvia d'un dia per l'altre, i com el pare i la mare ens deien que havíem de ser forts mentre els regalimaven llàgrimes galtes avall. Tot i això, estar tancats a casa no va ser el pitjor, saps? El pitjor va ser que, en acabar aquell malson, vam seguir presos de les mateixes vides de rutines infinites i falses promeses que ens tenien atrapats abans que el nostre món deixés de ser nostre.

.